

REVEICA ION - MIHAI

(R I M)

S E C V E N Ţ E

V e r s u r i

Editura Academiei Oamenilor de Ştiinţă din România

Bucureşti, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHAI-ION, REVEICA

Secvențe / Reveica Mihai-Ion. - București :
Editura Academiei Oamenilor de Știință din România,
2014

ISBN 978-606-8371-98-6

821.135.1-1

PRINTRE STELE

Plecată de la Măgurele

Plecată de la Măgurele
Pe-o ploaie tristă, fără leac,
Mă-ntorc murată pân-la piele
Și-mi iau tovarăș... un coniac.

Ghiocul palmei îl mângâie
Trezind aromele-i de vis.
Podgorii, Toamna aurie,
Aduc nectar din Paradis.

Un fulger globular îmi pare
În cupa mică de cristal,
Sau, chiar un concentrat de Soare,
Cu irizări de foc bengal.

O alchimie de maestru
Sublimă gândurile grele...
Din tina globului terestru
Mă proiectează către stele.

Noiembrie 1976

În zori de zi

Dorm căsuțele-n câmpie,
luminate doar de astre,
Ocrotite de strânsoarea
caldă a Planetei noastre.

Trec în caravane norii,
lin plutind spre destinații
Și se pierd în nesfârșirea
spațiilor dintre stații...

Vântul care-abia adie
îi transformă în fantasme:
Uriși, jivine, fiare
întâlnite doar în basme.

Pe o geană de lumină
se ivesc în zare Zorii
Și-n lumini multicolore
Aurora-mbracă norii.

S-a trezit cu rouă-n gene
noua Zi, strălucitoare,
Iar căsuțele-n câmpie
râd în răsărit de Soare.

Martie 1999

Imn Soarelui

Glob din hidrogen și heliu,
te înalți incandescent
Salutat de Zeul Mării
cu vestitul său trident.
Săvârșind călătoria
zilnică pe firmament,
Scalzi în baia ta de aur
tot ce-i viu permanent .

Tu apari cu Aurora
din Extremul Orient
Și dispari cuprins de flăcări
să răsari în Occident.
Lași pe Cer Lună și stele
dar la termenul scadent
Iar apari în Zorii Zilei
ca un veșnic repetent.

Răsfățat în curcubeie,
chiar în zilele când plouă,
Tu transformi în nestemată
cel mai mic bobuț de rouă!
Iar de-i chiciură pe ramuri,
dantelată, argintie,
Tu scalzi totul, ca în basme,
într-o baie aurie!

Slavă și Iubire, Ție,
glob cu sufletul ardent,
Azi și mâine, pretutindeni,
Tu să fii mereu prezent!

Iulie 2000

Lecții de Astronomie

Mi-am ațintit iarăși spre stele
ochi curioși, strălucitori,
Căci m-am îndrăgostit de ele
privindu-le de-atâtea ori.

Când eram mici și era vară,
cu Tata ne duceam la câmp.
Ne întorceam în fapt de seară,
în carul încărcat cu fân.

Priveam în dulcea legănare
a fânului înmiresmat
Cum liniștit stă Carul Mare
de bolta neagră agățat.

Privirea se-adâncea în noapte
spre aștri. Mâna-ntind spre ei,
Căci îmi păreau așa aproape
și-am vrut din Cer să fur scânteii...

Iar rătăcită printre stele,
albește Calea Robilor:
Bunica povestea adesea
cum i-a salvat pe truditari.

Zăresc apoi Steaua Polară
și gându-mi zboară spre ocean:
Urmând-o marinarii-aflară
mult căutatul lor liman.

Când Vântul fânul îl răsfiră
la pândă ochii mi i-am pus:
Nu-i oare zvon din dulcea Liră
ce strălucește-acolo, sus?

Dar văd căzând stea după stea,
ca toamna perele din pom:
Și tot Bunica ne spunea
că-n lume-a mai murit un om.

Cu ochi cumiți, priveam în zări,
trăgând aroma fânului
Și m-adânceam în dulci visări
ca orice Om cu Steaua lui...

Și azi trăiesc tot printre stele
căci de copil le-am îndrăgit.
Dar azi, dezleg o taină-n ele,
chiar dacă eu am amurgit.

Și le privesc cu încântare
din seară, până-n dimineață,
Căci văd acum în fiecare
un Soare dătător de Viață!

octombrie 1957 /2003

Între Cer și Pământ

Când mă trezesc...a câta oară?
sub raza Conștiinței mele,
Mă văd în lanul de secară,
stropit cu maci și albăstrele:

Mă arde lutul sub picioare,
îmi răcorește fruntea vântul,
Iar glodu-n strânsă-mbrățișare,
mă face una cu Pământul.

Privirea mi se aprinde-n Soare.
Cupola Cerului, ispită,
Îndeamnă Gândul spre visare
și vis de aur se-nfiripă.

Am împletit cu multă trudă
hamacul existenței mele
Și-am agățat minunea nudă
de-a dreptu-n Cer, de patru stele.

Eu mi-am urmat spre Cer chemarea
ce-o ascundea în el Cuvântul,
Lăsând să piară-n hăuri scara,
ce leagă Cerul cu Pământul.

În drumul ei prin constelații,
o stea, în joacă, dă din coadă
Rotind hamacul. Și prin spații
porni în zbor voios să cadă.

Privesc în jos întâia oară
 prin plasa rară de hamac.
Un dor în suflet se strecoară,
 dar nu știu vraja s-o desfac!

Pământul mă îmbie-n iarbă,
 Chemarea lui mă răscolește.
Cu mii de șoapte mă dezmiardă:
 Un om în plus la bord dorește!

Plămadă sunt din lut și Soare,
 am Ceru-n suflet, nesfârșit...
Spirala gândului ce doare
 Pământ și Cer a-nlănțuit.

Încearcă Minte înțeleaptă
 vulcanul Inimii să stingă,
Dar se retrage și așteaptă
 ca Timpul fruntea să-mi atingă.

Și râde Cosmosul în noapte,
 privind în jos cu ochi de stele,
Cum se frământă și se zbate
 grăunțul existenței mele...

1984

Leana

Mamei mele

Motto

Tu bei ceaiul, pleci la școală,
Eu aduni căpșuni în poală
Tu bei ceaiul, pleci la muncă,
Eu cu boii plec pe luncă
(Elena Stan, 1926)

Leana lui nea Petre Stan
A crescut mult într-un an!
Este încă mărunțică,
Dar cu inima voinică.

Iat-o, trece iar spre luncă,
Cu cei patru boi de muncă.
Bouri albi, cu mândre coarne,
Pot Pământul să-l răstoarne!

Boii, blânzi ca niște sfinți,
Merg în urma ei cumiți,
Jos în luncă, la răcoare,
Unde-i apa curgătoare.

Ei pasc iarba mătăsoasă,
Iară Leana ie-și coasă:
Strai frumos de sărbătoare,
Căci de-acum e fată mare!

Poate va ieși la horă...
Mulți săteni o vor de noră
Pe mezina lui nea Stan
(Soră a patru vlăjgani)

Care cântă prin zăvoi,
Păzită de patru boi,
Cu glas de privighetoare
Ce răsună-n depărtare.

Însă...cui de horă-i pasă?
Sau de rochie de mireasă?
Ei degeaba dau din gură:
Leana vrea învățătură!

Vrea...dar nu e rost de carte,
Școala-i doar un vis, departe,
Pentru-o fată de țăran,
Premiantă an de an.

Și rămâne Leana noastră
Să se uite pe fereastră,
Palidă ca după boală,
Cum colegii trec spre școală.

Apoi pleacă iar spre luncă
Cu cei patru boi de muncă.
Le-a-mpletit în coarne flori
Și-i alintă cu cântări:

“- Bouri, boulenii mei,
Albi și blânzi ca niște miei,
Cu putere ca de zmei,
Aș zbura spre Rai cu ei,
Să-l gădesc pe Dumnezeu
Și să-i spun necazul meu...”

Dar plăvanul Floricel,
Năzdrăvan de mititel,
Capul uriaș înclină
Pentru mica lui regină,

Să se urce-n tron de flori
Și s-o plimbe până-n zori,
Legănată între coarne
Ușurel, să n-o răstoarne,

Printre flori, printre smicele,
Pe sub Cerul plin de stele,
Până Satul tot se scoală
Și colegii trec spre școală.

.....
Poate-a hotărât atunci
Că, de-o fi să aibă prunci,
Să se jure pe scriptură
Că-i va da la-nvățătură!

.....
După ani, când Leana-i Mamă,
Satul nu-l mai ia în seamă:
Patru prunci în băătătură -
Patru dați la-nvățătură!

Iar noi, pruncii ei de-atunci,
Astăzi învățăm alți prunci,
Despre bune, despre rele,
Despre-atomi și despre stele.

Furtună Solară

Furtună mare
E azi în Soare:
Flăcări și jerbe -
Soarele fierbe.
Câmpuri magnetice
Aleargă bezmetice,
Se nasc radiații
Ce zburdă prin spații,
Atacă Pământul,
Odată cu Vântul,
Rupând electronii,
Certând neuronii,
Pete pe Soare -
- Ah! Capul mă doare!

..
Mâine-i Zi Mare:
Se anunță-n ziare
Eclipsă de Soare!
Cu multă fală,
Intrusa, fatală,
Se-anunță TOTALĂ.

.....
Gândesc în tihnă
La marea odihnă...

Calul alb ivit în zori

Tropa-trop pe caldarâm....
Apărut din alt tărâm,
Un cal alb cu coada-n vânt
Paște iarbă pe Pământ.

Calul alb ivit în zori
Intră-n pajiștea cu flori,
Paște iarbă-nmiresmată
Și cu rouă-nrouată.

Soarele de-a apărut
Calul alb a dispărut:
S-a dus iarăși la stăpân
Pentru rația de fân.

Un cal alb, cu coada-n vânt,
Paște iarbă pe Pământ.
A venit din alt tărâm,
Tropăind pe caldarâm.

Azi în zori se-aude iară
Tropăit pe străzi, afară:
Eu dau fuga la fereastră
Să-l chem în grădina noastră.

Calul alb sosește-n goană
Cu perechea lui bălană.
Fericirea și-o nechează,
Bucuros că eu sunt trează.

Cal alb e și gândul meu
Și-i muncit ziua din greu
Cu formule ce se-nvață
S-au cu lecții despre viață.

Lăsat liber peste noapte
El se pierde-n căi de lapte
Zburdând liber printre stele
Singuratic ca și ele.

Tropa-trop pe caldarâm
A zburat spre alt tărâm
Calul alb ivit în zori
Sub fereastră, printre flori.

Bușteni, 2001

Liber

Degetele minții pipăie atent,
Prin firide, gândul – fir incandescent.

Gândul, liber noaptea, ca un abur zboară
Și-n aureolă capul înconjoară.

Mânzul meu sălbatec, mândru, ne-nvățat,
Toți dresorii lumii urme ți-au lăsat.

Hoinărește-n noapte, liber, singuratec
Căci în zori te-așteaptă pumnul de jăratec!

2002

Comoara

Pe drumul ce duce
suind Dealul Morii,
Un gând te abate
spre Grota Comorii.

Se pare că nimeni
nu știe o iotă
De felul comorii
ascunse în grotă.

Spre grotă, agale,
de văd că te-ndrești,
Își dau cu părerea
nebuni și țelepți:

“ – Există comoara -
dar nu-i chiar comoară,
Nu sunt nestemate,
ai fost tras pe sfoară ! ”

Trăind singuratici,
vorbind doar cu aștrii,
Comoara din grotă
o văd doar sihaștrii:

În liniștea grotei,
în noapte deplină,
Coboară în taină
Lumina Divină.

“- Cosmice vibrații
hoinărind bezmetic
Au creat în grotă
un nod energetic,

Spun inițiații.
Iar prin grotă noastră,
Spre Divinitate
avem o fereastră. ”

Plopul

La etajul patru e fereastra mea:
Nici la iarbă verde, nici lângă vreo stea.

Nu aud cum crește tainic firul ierbii
Și n-aud, în noapte, cum aleargă cerbii.

Meri în floare-și saltă crengile rotate,
Drumul pân-la mine-l fac pe jumătate.

Doi Brăduți din basme, frunțile semețe
Își întind spre mine să le dau binețe.

Sunt și două bețe, între brazi și măr:
Vântul când se-abate le ia în răspăr.

Fără supărare, bețele se pleacă,
Șuierând subțire Vântului să treacă ...

.....
La etajul patru, nu e fir de iarbă
Și de dor de verde sângele-o să-mi fiarbă!

Iar de dorul sincer și voința oarbă,
Bețele fac frunze, sevă-ncep să soarbă:

Plopii copilandri, nimeni nu-i întrece,
Cresc o zi cât anul, și-ntr-un an ca-n zece.

Și-ntr-o dimineață, susurând în ton,
Mi-au ajuns cu fruntea până la balcon

Ea – plopiță albă, gingașă, zglobie,
Plopul tânăr – ager, coamă aurie.

Într-o noapte, vârful i l-a rupt un Vânt
Încercând să-l plece până la Pământ.

Dar după furtună crește mai bărbat,
Cu frunzișul verde, mai întunecat.

Crengi mai viguroase – brațe către Cer,
Culegând lumina stelelor ce pier.

Stăm la sfat în noapte, luminați de Lună,
Înțelepții lumii: tună și ne-adună!

Omul, ce în lume, cel mai sus se crede,
Ia învățatură de la regnul verde

Cum că: “pribegia pe cărări mărunte
Sigur îl va pierde printre amănunte;

Multe tentații ce-i îmbie mersul,
Rup comunicarea sa cu Universul!”

.....
La etajul patru, cu priviri senine,
Cerul vine astăzi, singur, către mine.

Popu-mi face semne, cuibul îmi arată,
Porumbei sălbatici cântă și-i dau roată.

iunie 1983

C O B O A R Ă , D O A M N E !

Crucea de pe Caraiman

Navigând spre zări celeste
Nori ușori plutesc agale,
Se strecoară printre creste
Și coboară până-n vale.

Azi, cu coama argintată
De o proaspătă ninsoare,
Caraimanul își arată
Fruntea-n Răsărit de Soare.

Privind Crucea ca prin ceață
Devin martor la mister:
Văd schimbarea Lui la față
Și-nălțarea către Cer.

El, Lumină din Lumină,
Dumnezeu adevărat,
În menirea Lui divină
Răstignit și înviat.

- Cruce tandră ca Iubirea,
Unind Cerul cu Pământul,
Ții în brațe omenirea
Cum îți este Legământul.

- Cruce albă, luminată,
Perla lumilor creștine,
Mă simt bună și curată
Când mă rog privind spre tine.

- Cruce sfântă, înălțată
Pe masivul Caraiman,
Ție mă închin plecată,
Zi de zi și an de an.

Ne este dor...

Mileniul a debutat cu ură,
Cu certuri și dispute între frați...
Războiul ne-a ajuns în băătăură,
Dar nu ne vrem în el amestecați.

Ne este dor de Pace și Iubire...
Ah, vino Doamne, iarăși printre noi:
Îmbrățișează iar întreaga omenire
Și-aruncă curcubeie peste ploi !

Coboară, Doamne !

Se-nalță schela înspre creste
Dar pân-la Ceruri mult mai este,
Chiar dacă turla cea semeață
De norii trecători se-agață...

Lăcașul sfânt, o mână-aleasă
L-a-mpodobit ca pe-o mireasă.
A zugrăvit în el toți Sfinții
Și Mucenicii și Părinții.

Trăind în post și rugăciune,
Departe de deșertăciune,
Creștinu-ngenunchiat așteaptă
Din Cer – o judecată dreaptă.

Privirea lui se-ndreaptă-n sus,
Spre Pantocratorul Iisus:
Coboară, Doamne, printre noi
Cu razele ce vin șuvoi !

S-auzi cântările de slavă,
Osana, liturghia gravă,
Ce Ție îți sunt închinat
Și Maicei Tale Preacurate.

Rugă (1)

Acum, la jumătate veac,
Spre Tine, Doamne-ndrept o rugă:
Dă-mi contra bătrâneții leac
Și nu-mi lăsa anii să-mi fugă.

Să-mi dai răgaz ochii să-mi bucur
Cu dansul lunilor ce trec,
Din suflet grijile să-mi scutur
Și cu amicii să petrec.

Mai am de mers la nunți, botezuri,
Misterul vieții să-l dezleg
Și din atâtea mii de crezuri,
Pe cel adevărat s-aleg.

Și multe-aș vrea să mai fac, Doamne,
Cu dragoste și-nțelepciune.
Te rog, mai dă-mi un veac de toamne
Cu zile aurii și bune.

30 octombrie 1989

Rugă (2)

Într-o zi, Doamne, m-am ivit
Și-am năvălit în lumea asta,
Cu țipăt strașnic de voinic
Pornit la luptă cu năpasta.

N-a fost doar o năpastă, Doamne,
La multe încercări m-ai pus...
Dar, iată, după-atâtea toamne,
Pot încă sta cu fruntea sus.

O, Doamne, simt, nu m-ai uitat
Pierdut în lanul suferinței,
Căci, altfel, cum aș fi aflat
Și bucuria biruinței?

Privesc azi Răsăritul, Doamne,
Și număr anii câți s-au dus:
Te rog, dă-mi tot atâtea Toamne,
De astăzi, până la Apus!

30 octombrie 1990

Miracol

Tatăl nostru, carele ești în ceruri,
Ființa-ți blândă, plină de iubire,
Străbate veșnic cosmicele geruri
Spre-a ajuta această omenire.

Ne dărui pâinea cea de toate zilele,
Prin taina sfintei liturghii mereu
Și ne îndemni la toate slujbele:
“- Luați, mâncați, acesta-i trupul meu!”

Din vinul roșu, sfințit în altar,
Ne-mpărtășim de sfinte sărbători.
Sfioși, primim rubinul dat în dar
Și-ndemnul: “- Fiți mai iubitori !

Împărăția Ta e fără de sfârșit!
Și să-nțeleg îmi este foarte greu
Acest miracol, ce s-a săvârșit,
Că Tu cu mine poți să fii mereu!

Că Ți-ai făcut intrarea triumfală
În mintea mea, de obicei rebelă,
Că inima-mi, de rugă, e capelă,
Iar pentru cânt de slavă – catedrală !

IUBIRE PURĂ

Ca o adiere

Nu-i față de crai și nici de-mpărat
Și nici frumusețe vestită,
Dar sufletu-i este izvor minunat,
Lubește viața cu dor nesecat,
Cu dragoste nemărginită.

Iar șoapta ce tainic pătrunde prin geam,
Venind din străfunduri de lume,
O cheamă să vadă tăcutul ocean
Pe care plutesc fără țintă de ani
Corăbii de-argint fără nume.

Ea pasul și-l poartă ușor, fermecat
De zvonul cel tainic, ce vine
Pe strunele inimii sale cântat.
Și, cu capul ușor pe fereastră plecat,
Răspunde chemării divine:

“- Hei ! Cine-i pribeagul, acest călător
Ce-și poartă chemarea prin lume,
Ce pare mânat totdeauna de-un dor,
Cu arc și săgeți ca un zeu zburător.
Hai, spune: el are un nume?”

Doar ramurii care îi bate-n fereastră
Îi spune că știe cuvântul...
În ochii ei mari e o teamă firească.

Dar, un șuier venit dinspre zarea albastră
Prelung îi șoptește: “- Este Vâântul!”

Dar iată-l! Zglobiu și gingaș, ea îl vede
Cum vrea printre frunze să treacă.
Străbate cu freamăt prin mantia verde
Șăgalnic se joacă prin bucelele-i negre,
Îi fură-un sărut, apoi pleacă!

S-a dus ca un vis și se-afundă în zare,
În grabă străbate Pământul...
Ea simte că inima-i bate mai tare,
Năvalnic răsună în ea o chemare:
Să plece și ea ca și Vântul!

Dar Vântul ce-n ramuri tot face popas
Și fata sărută hoțeste,
El, care sol de furtuni a rămas,
A norilor neagră cortină a tras
Și Luna zâmbind se ivește.

E Zâna Iubirii. Cu mers maiestos
Se plimbă-n grădina de stele.
Privindu-și supușii cu zâmbet duios,
Revarsă o ploaie de raze în jos,
În calea pornirii rebele.

Iar fata, cu chipul ca-n vis luminat,
La lună privind îi zâmbește.
Cu gândul spre stele acum a zburat
Și vise de aur din raze a-nșăilat
Ca omul ce-n taină iubește.

1956

Iubesc...

Simt inima că-mi bate tot mai tare,
Zadarnic mai încerc s-o țin în frâu.
Avânt își ia, cântând fără-ncetare,
Iar gândul ar lega-o cu un brâu.

Rușine-mi e cuiva să povestesc -
Ca pe-o comoară taina o păstrez
Și nimeni nu ghicește că iubesc,
Că-n nopți cu lună eu la el visez.

Au înțeles doar ochii mari, adânci,
Că gându-mi zboară către el hoinar
Și simt puterea de-nverzite lunci,
A ochilor, cum mă atrage iar.

Se-ascunde vântu-n părul blond, rebel,
Ca vara printre spicele de grâu
S-a cuibărit și ceru-n ochi la el...
Iubirea mea, cum să te țin în frâu ?

Îl vezi și tu, senin și zâmbitor,
Cum trece și mă lasă fără grai -
Îmi pare că-i un vis rătăcitor
Și-mi este drag ca soarele bălai.

august 1957

Cântecul Iubirii

Sub plopii-nalți, fremătători,
De lângă râul ce se-ngână
Cu-al morii cântec monoton
Și-n unde lunecând suspină,

Stăteam privind atent spre Soare
Cum zarea-n flăcări o scâlda
Și-un cântec prinde să-nfioare
Un suflet singur ce tânjea...

Cântarea-l arde, dureroasă
Și vocii nu-i mai pune frâu.
Se-nalță caldă, mlădioasă,
Pe-acordul moară, plopi și râu.

Când zbuciumată e, ca marea
Tălăzuindu-se-n furtună,
Când lină, tristă ca visarea
Târzie, sub un clar de lună.

Din luncă fete-n stol se-ntorc
Râzând voioase pe-nserat.
Și-o clipă, au rămas pe loc
S-asculte glasul de bărbat.

O clipă...și apoi s-au dus
Spre satul lor din nou râzând
Și s-au pierdut către Apus
Iar cântul le-a fugit din gând...

Din furtunatică lor ceată
Care-a trecut nepăsătoare
În urmă s-a oprit o fată,
Ghicind în cântec o chemare.

Se-apropie încet de locul
Unde străinul călător
Încearcă să aprindă focul
Și cântă cu atâta dor.

“- Ce cântec e acesta, oare,
Din drumul meu de m-a oprit ?
L-ascult și sufletul mă doare
De parcă el mi l-a vrăjit ! ”

“- Acesta-i Cântecul Iubirii,
Chemarea inimii spre Soare,
Filonul sfânt, Speranța Firii,
De nu-l urmezi, Speranța moare ! ”

Băiat și fată au pornit
Strângându-se ușor de mână...
Se pierde cântu-n zări adânci,
Iar ei se pierd sub clar de Lună.

1958

De-ai fi cu mine...

Sunt singură și stau la geam
Privind al lumii val trecând pe stradă,
Fremătător ca valul de ocean,
Pornit pe înoptat la promenadă.

De-ai fi cu mine, n-aș mai sta aici
Privind la lumea ce se plimbă,
Ci am lua în palme licurici
Și ne-am privi-n a râului oglindă.

Noi, amândoi, am colinda cărări
Ascunse prin păduri ocrotitoare
Și pașii ni i-ar însoți-n cântări
Privighetori și murmur de izvoare.

Dar tu nu ești. Pe care plai,
Colinzi ca biblicul rătăcitor,
Având tovarăși Soarele bălai
Și Gândul meu, împovărat de dor ?

El, Gândul meu, cu nostalgie,
Spre tine se îndreaptă iar
Și mă inspiri la poezie
Tu, muza mea cu ochii mari...

iunie 1958

Neliniști

Neliniști, gânduri mi-au purtat
Aiurea pașii prin zăpadă
Și-n calea-mi nici n-am observat
Când fulgi au început să cadă...

Târziu, în noapte m-am aflat
Vorbind c-o salcie bătrână.
Priveam în lacul înghețat,
Cum se răsfrânge o lumină.

Ningea și fulgii se-așezau
Pe păr, în jur, țesând covor
Și gândul mi-l învolburau
Purtându-l ca pe-un negru nor.

În apă, parcă am văzut
Un chip zâmbind...și m-am întors.
Dar nu era. De-ar fi știut
Ce mult doream ca să fi fost !

Măreți în neclintirea lor
Copacii ninși mă urmăreau.
M-a străbătut un mic fior:
Ei poate mă înțelegeau ? !

Și parcă mi-au împrumutat
Din liniștea și calmul lor,
Căci, tot privindu-i, am plecat
Sperând cuminte-n viitor...

noapte de revelion (1958 –1959)

Iertare

Pomule, îți cer iertare
Că ți-am rupt din crengi o floare:
Vreau în păr s-o prind și-n prag
Să-mi aștept pe omul drag.

Doar tu știi cât mă-nfior,
Când îl văd. Și cu cât dor
Mă topesc îmbrățișată
Sub coroana ta bogată.

Surule, îți cer iertare,
Că de frâu am tras mi tare
Dar aș vrea să ne oprim
Holda-ntinsă să privim,

Cum se unduie în Soare,
Alintată de o boare,
Macii sângerând în zare,
Ochi albaștri de Cicoare,

Sângele Voinicului,
La tulpina spicului,
S-aud triluri din tărie:
Lie, Lie, Ciocârlie...

Doamne, iar îți cer iertare
Că iubesc așa de tare
Câmpul, pomii, florile
Și privighetorile.

Vinovată-s fără vină,
Căci voința Ta Divină,
Mi-a pus Raiul în grădină
Și Pământul printre stele,
Să visez privind spre ele !
noiembrie 2000

Hei, Fulg de Nea !

Hei, Fulg de Nea, ești stea din vis,
Ori sol de-argint din Paradis,
Plutind între Pământ și Cer,
Peste troiene și prin ger ?

Hai, vino iar Iubirea mea,
Pe-aripi de vânt ușor purtată,
Să fim și noi doi fulgi de nea
Frumoși și puri ca altă dată ...

Tu, Fulg de Nea, ce în abis
Plutești între Pământ și Cer,
Ești sol de-argint din Paradis,
La nunta noastră cavalier.

Hai, vino iar, Iubirea mea,
Pe-aripi de vânt, ușor purtată,
Frumoasă și imaculată,
Să fim și noi doi fulgi de nea.

ianuarie 2000

Doi Fulgi de Nea

Uşori şi puri, ca altă dată
Printre troiene şi prin ger,
Spre lumea cea de mult visată,
Plutind între Pământ şi Cer,
 Hai să visăm Iubirea mea
 Că suntem iar doi fulgi de nea.

Doi bătrânei de vezi, cu dor,
Cum se ajută să nu cadă,
Cu un nepot ca un bujor
Care înoată prin zăpadă,
 E semn că noi vom fi ca ei
 Doi bătrânei, doi bătrânei...

Dacă în cale, deodată,
Apare un băiat cu-o fată
Opreşte lin la ea pe gene,
Iar eu pe nasul lui alene:
 Iubirea lor e strop de Soare
 Prins în vârtejul de ninsoare.

Plecăm cu ei, spre lumi de vis,
Copii porniţi spre Paradis ...
De ne-o topi căldura lor
Ne vom iubi cu mai mult dor.
 Şi-om fi din nou doi fulgi de nea,
 Iubirea mea, Iubirea mea...

ianuarie 2000

Iubirea noastră ...

Iubirea noastră interzisă,
Ascunsă-n inimile noastre,
Demult, demult, a fost prezisă
De toate florile albastre.

Cicoarea și Nu Mă Uita,
Sfioase, cu priviri senine,
Îmi prevesteau privirea ta
Și îmi urseau dorul de tine.

Dar Marea! Văl de peruzea,
Cu apa ei fenomenală,
Mă îmbrățișa și-mi prezicea
Îmbrățișarea ta fatală.

Și Focul viu, de lângă râu,
Cu limbi de flăcări descânta
Să-mi fie ca un lan de grâu
Lumina și dogoarea ta...

Iubirea noastră interzisă
Ce arde-n noi atât de viu,
Deși demult ne-a fost prezisă,
Iubito, vine prea târziu !

Desigur, e înscrisă-n astre
Și-i delicată ca o floare,
Dar poate provoca dezastre
În viața noastră trecătoare...

Cupa Iubirii noastre, sacră,
Băută fără rost, în doi,
Ne va părea o poamă acră
Și n-ar da Timpul înapoi.

Să n-o lăsăm să ne cuprindă !
Cu raza ei strălucitoare,
Incendii poate să aprindă
Ce n-ar da viață ca un Soare.

Iubirea noastră, albă floare,
Mireasă-n rochia ei de gală
Iubirii – Mamă, creatoare,
Să o-nchinăm ca pe-o vestală,
Eternă și universală !

ianuarie 1996

Nuntă în Cer

Marea Conjuncție

13 – 17 Octombrie 2000

Iubita mea, în noaptea asta
e nuntă mare sus, în Cer :
Mireasă este Luna Plină,
iar mirele e Jupiter.

Trei nopți, îndrăgostita Lună
a luminat ca-n plină zi –
Pe boltă stelele – au fost stinse
din Nord, până spre Miază-Zi.

Trei nopți la rând, Frumoasa Lună
a luminat Cerul nocturn,
Când a venit să-i ceară mâna
el, Jupiter și cu Saturn.

Veneau spre ea mergând pe-o rază:
Saturn – micuț și auster,
Și după el, privind spre Lună
înflăcăratul Jupiter.

S-au îndrăgit în Noaptea Sfântă
când s-a născut Pruncul Iisus
Căci le-a fost dat să scrie raza
pe care Magii l-au ajuns.

Iubita mea, în noaptea asta,
se săvârșește un mister:
Saturn împodobește Luna
mireasă pentru Jupiter.

El, nașul nunților celeste,
i-a dat inel – un curcubeu,
A prins de el și un Luceafăr,
căci e iubita unui Zeu!

Iubito, hai, în noaptea asta
să ne iubim privind spre Cer
La nunta cosmică cu astre
cu stele mii, ce nasc și pier.

Să fim și noi doi miri, Iubito,
că suntem astre să visăm,
Și ocrotiți de vălul nopții
în ritmul cosmic să dansăm.

STUDENTIE, STUDENTIE ...

Drumuri

Sunt multe drumuri care-n viață
Te-ademenesc cu calea lor,
Dar,tu, din câte-ți stau în față,
Ți-alegi un drum mai...sclipitor,

Pe care-n viață de-l urmezi
Și de-ai s-ajungi la capu-i teafăr,
In lume, tu atuncea crezi
Vei străluci ca un Luceafăr.

De multe ori, la întâmplare
Din drumuri unul ți-ai ales:
N-ai priceput că-i drum pe care
O Viață-ntreagă ai de mers.

Abia târziu, mergând pe calea,
Pe care singur ți-ai ales,
Te va cuprinde disperarea
De roadele ce le-ai cules.

Și soarta ți-o privești în față:
Din visul tău rămas-a scrum...
Abia acum, pricepi că-n viață
Ne pregătit ai fost de drum!

.....

1957-1958

.....

Dar dacă drumu-n depărtare
Spre tine a deschis o poartă,
Dincolo de care piedici
Și multe greutateți te-așteaptă,

Și dacă tu, pornind în viață
Gândești profund la ce te-așteaptă
Și mergi pe drumul greu, dar care
Te duce-n sus, treaptă cu treaptă,

Iar dacă-n traista de pe umăr
Tu lași încet să se adune
Toată știința lumii-acestea,
Comoara ei de-nțelepciune,

Să știi că drumul ce te cheamă
Suie la Tatăl Creator...
Zidind continuu fapte bune,
Ajungi să fii nemuritor!

2003

Spre Măgurele

Plecată înspre Măgurele
Pe-o vreme rece, fără leac,
Te văd în gândurile mele
Cum mă aștepți cu un coniac.

Când am ajuns, tu nu erai
Și m-a cuprins un frig total:
Speram că-n facultate-i Rai,
Dar am găsit un loc banal.

Dar, las-că vine Primăvara!
Poleiul razelor de Soare
Ne va-ncânta. Și până seara
Vor exploda cireșii-n floare.

.....
Și vremea vremuieste afară...
Eu notele mi le-am parcurs,
Căci timpul e, la Nucleară,
Să țin studenților un curs.

ianuarie 2003

Examen la Nucleară

În amfiteatru
Stau ca la teatru
Studenți, studente,
Clipe ardente:
 E foc și pară
 La Nucleară,
 Dar și afară!

Examenul scris -
Efectul prezis:
Patru probleme,
Patru dileme...
 Creier în haos,
 Pix în repaos,
 Natura tace -
 Liniște, pace!

Un mic suspans,
Un lin balans,
Și-n bănci adie
O melodie:
 “- Avem soluții,
 Cu contribuții
 Originale,
 Fenomenale:

Dacă protonul
Și neutronul
Din ecuații
Intră-n reacții,

Pier barionii,
Se nasc mezonii
Și hiperonii,
Dar și fotonii...

Anihilare,
Dezintegrare
Și totul pare
O dilatare.
Ca peregrinii
Trec neutrinii
Și fără stații
Se pierd în spații...

Dacă studentul
Pune accentul
Pe fuziune -
Sau fisiune,
Atomul strănută -
Pământul se mută,
Iar Universul
Își schimbă mersul.

1988-1989

Fantezie de vacanță

Intuind o doleanță,
Ieri, Mărita Sa Instantă
A trimis o ordonanță
De vacanță.

Azi, ținând mâna pe clanță,
Mi-a venit în cap o stanță
De romanță.

Și în ea, o Babă Cloanță,
Se pornea în transhumanță
Vâjâind: o cotoroanță
Ca o gloanță,

Călărea cu aroganță
Mătura. Cu siguranță
Se ducea la alta Cloanță
In vacanță.

Gata pentr-o alianță,
Flutura spre ea o zdreanță:
Darul de la Cotoroanță
Pentru Cloanță

Dând să intre-ntr-o odaie,
Râde-n barba lui bălaie
Moșul cu cojoc de oaie:
Niculaie.

Iar pe cer, lună și stele
Strălucesc și râd de ele
Când se pupă stând pe cele
Măturele.

2003

Biletul de examen

La sala 4, bilet pe ușă:

“- Examen, dragă, nu sta pe tușă !

Uite, pe masă, zeci de bilete

Așteaptă. Trage, băiete!”

Vine studentul

Cu armamentul

Tot din dotare

(fițuici – o sută are!)

Intră pe ușă

(nu stă pe tușă)

Trage biletul

Cu subiectul.

Mâna îi tremură

Și se cutremură

Când vede textul.

Și...hop pretextul,

Ca, fără șagă,

Altul să tragă:

“- Sunt subiecte

Total infecte!

Cu zeci de legi,

Să tot alegi:

De conservare,

Sau de mișcare,

Universale -

Sau mai banale

Și cu procese

Tot pe alese:

Care-s permise
S-au interzise,
Care creează
O lume mai brează,
Exotică, stranie –
O bâzdâganie ! “

Și perorează,
Negociază:

“- Vreau un bilet
Micuț, cochet,
Fără probleme
Și fără scheme,
Să pot să trec,
Nu să mă-nec
Plutind pe val
Tocmai la mal!”

Zâmbind ironic pe sub mustață,
Lui, asistentul îi spune-n față:

–Ai minte creață,
De nătăfleață!
Chiar eu, adjunctul,
Am să-ți scad punctul
Din nota care
Oricum nu-i mare !”

Studentul oftează,
Apoi jubilează:
Ce mai contează -
Omul visează
Notă de trecere,
Nu de întrecere
Cu alți studenți
Drept concurenți.

Vacanța mare
E la intrare,
Munții așteaptă
Pe prima treaptă,
Iar mai în zare -
Iubita mare
Cu apa-n valuri,
Nisip pe maluri,
Și fete care
Se coc la soare.

Epilog

După vacanță,
Hop, la restanță.
Cu mic, cu mare
Stau pe culoare -
Lacrimi amare
(apă de mare,
Sau mai cu stil -
De crocodil)

Mâna pe clanță,
Fără speranță
Studentul pune
Și-n gând își spune:
“- Ah, o minune
De nu apare,
O s-o las baltă,
Nu-i jale mare.
Ca fiecare
Voi cere altă
Examinare
(pe bani, e drept).
Ce mai aștept ?

2003

Ce zi divină !

Ce zi divină!

Pe o colină,
Într-o gradină,
Pe o sulfină,
Mica albină
Soarbe lumină.

Noapte divină!

Noapte senină,
Cu lună plină,
Lâng-o verbină,
Cântă-n surdină
O mandolină.

Toamnă divină,

Cu ceață fină,
Culori combină
Pe apa lină.
Verde-rugină
In pomi anină.

Iarnă divină

Ca o virgină
Cerne faină
Fără de vină.
Iarna divină
Poartă hermină
Ca o regină.

Diva divină,
Foarte felină,
Stă în mașină,
Ca-ntr-o vitrină.
N-are benzină,
Nici cofeină:
Nimic n-alină
Viața-i canină...

Tren

Culoare, compartimente,
Oameni, temperamente,
Opriri, destinații,
Descindere, stații.

Pioniada

Intr-o zi, spre seară, în sufragerie
(unde evadasem din bucătărie)
Pe măsuța joasă, cu câte-o cafea
(din rezerva sacră ce se termina)

Am „tăiat” nuclee, cu Ion cel mare,
(în bucăți egale pentru cercetare)
Cu creioane simple-n chip de fierăstraie:
energia-ncepe să curgă pâraie.

Am captat izvorul și, la unison,
Am strigat: “IL facem sursă de pionii !”
Și urmând noi legea din Big-Bang-ul mare
Am trecut energic la pionizare.

Un Director mare ne-a întins o mână
de-ajutor; (cealaltă o ținea pe frână)
Stive de nuclee am tăiat de-atunci,
Ne-am certat amarnic și-am muncit pe brânci.

Și din lumea largă au sărit confrății
(unii ca prieteni, alții ca pirații)
Să prindă pionii emanați spontan
Dintr-o sursă “tare”: unu la un an!

.....

Azi Ion (cel mare) e “doctor Pion”
Iar domnul Director - mare campion
Cu domenii multe de activitate.
Iar eu....Pion-eră în eternitate.

Vă salut simpatic și cu bucurie,
Mă retrag strategic în bucătărie:
Cercetez acuma dacă nechezolul
In știința pură și-a adus obolul.

P.S.

Până una - alta, ce am constatat:
E că nechezolul... are mult caimac!

1986/2002

A N O T I M P U R I

Primăvară, Primăvară

Primăvară, Primăvară
Te-am văzut venind aseară:
Pluteai lin, ca o regină,
Peste pomii din grădină.

Zarzărului, lângă casă,
I-ai pus rochie de mireasă;
Mărului de lângă vie -
Mantie trandafirie;

Brazdelor cu undă creață –
Covorașe de verdeață.
Și-ai cuprins întreaga Fire
Într-un val de Fericire...

Aprilie 2000

Semne de Primăvară

După Iarna lungă,
grea ca o povară,
Iată că se-arată
semn de Primăvară:

Soarele zâmbește
ca o floare-n glastră,
Cu săgeți de aur
bate la fereastră.

S-a topit de-acuma
Omul de Zăpadă,
Care Iarna toată
a stat în ogradă!

Ieri, în caravane
s-au retras toți norii,
Azi, în Zori de Ziuă,
s-au întors cocorii.

Mare bucurie
pe câmpii și-n crâng,
Cântăreți cu aripi
iar la noi se strâng.

Furnica – Rica

Ici și colo, iată,
pete de verdeață:
Iarbă, pomi, tufișuri
parcă au prins viață...

Vezi, furnica Rica
ce grăbită suie
Pe tulpina unui
fir de pădăie?

Sus, în vârf, ajunge
unde, pe-o tupsie,
Pare că-i aprinsă
floarea aurie.

Din potirul galben
strălucind în Soare,
Va sorbi furnica
rouă și nectare.

Buburuza – Raza

Buburuza - Raza
a ieșit la Soare...
S-a întins pe spate
și dă din picioare.

Are reumatisme
după Iarna grea:
Domnul doctor Soare
o va vindeca.

Cu raze de aur
el o cercetează
Și căldura-i blândă
o înviorează.

Greieraș – Ceteraș

Scârțâie sub iarbă,
trist și ruginit,
Cântecul de greier
mic și amorțit.

Dar un strop de Soare
în adânc pătrunde,
Încălzind artistul
ce de frig se-ascunde.

Vesel, greierașul
și-a șoptit în barbă:
- Iată Primăvara!
- Hopa, sus, la iarbă!

Triplu-salt spre Soare
când a încercat,
Drept pe-un fir de iarbă
a aterizat.

Printre bobi de rouă,
cu ținută gravă,
Pentru Primăvară
cântă imn de slavă.

Veverița – Rița

Rița – veverița
mătură prin casă,
Șterge bine praful
cu coada stufoasă.

Și-a vopsit căsuța
cu vopsea de ouă,
Să sclipească-n Soare
ca un bob de rouă.

Oaspeți mulți cu aripi
cântă în copac.
Rița îi invită
la ea în cerdac

Căci va da concerte,
seara pe răcoare,
Când răsare Luna,
o Privighetoare!

Aprilie 1997

Mierlele

Primul tril de Primăvară
Îl cânta timid, aseară,
Un mierloi mai bătrăior,
Într-un plop tremurător.

Și de-odată, azi în zori,
S-au ivit mulți cântători:
Păsări mii își dau binețe
Prin copaci și prin fânețe.

Un cvartet ascuns de mierle,
Înșirând pe raze perle,
Trimit cântec de alint
Către stelele de-argint.

Aprilie 2000

Zi de Vară

Arde Soarele-n tărie,
 inundând câmpul cu raze
A crăpat, uscat, pământul,
 fără ploaie, fără oaze.

Tremură în zări văzduhul,
 prins de valul de căldură,
Lanurile-ncremenite
 arșița cu greu o-ndură.

Chiar și gâzele-nsetate
 mișună doar pe la umbră,
Țesând pânza lor sonoră,
 când mai dulce, când mai sumbră.

Pe drumeagul dintre lanuri
 ce se pierde hăt, în zare,
Prin fâgașuri și hârtoape
 merge-n cet o arătare.

E înaltă cât o șchioapă
 și nu-i pasă unde merge,
Iar picioarele-i desculțe
 pot să stea, ori să alerge.

Au trimis-o-n sat cu ... treburi -
 cei mari stau la seceriș.
După licurici și greieri,
 se apleacă pe furiș.

Soarele topit își varsă
ploaia razelor de foc,
Iar copila stă, ascultă,
lanurile cum se coc

Concert pe lac

În apusul ce-nroșește în incendiu zarea toată
Îmbrăcând-o-n curcubeie și eșarfe ca pe-o față,
Lacul stă măreț și singur, străjuit de trestii nalte,
Care trupul și-l mlădie peste ape să se salte.

Stă în ceasul înserării, fermecat de mii de șoapte
Care vin din altă lume, dincolo de peste noapte...
S-a întins aici o pace cum nu este nicăierea,
Iar văzduhul se acordă pe o notă cu tăcerea.

Colo, plopii care-și sună veșnic frunzele în vânt,
Parcă frământați de gânduri, tainic supte din pământ,
Lasă printre crengi să treacă părăluțe de lumină
Ce răzbat până la apă licărind în unda lină.

Și în liniștea profundă, din adâncuri se înalță
Mai întâi o voce-nceată, caldă, simplă, cu speranță...
Iar apoi, o armonie plină de acorduri fine:
Broaștele încep să cânte, căci sunt noptile senine.

Cântă, iar pe geana lumii și-a întins aripa somnul.
Parcă de pe altă lume, boii-bălții țin isonul.
Nu mai mergem la culcare, să ne spunem noapte bună,
Căci la lac abia începe un concert sub clar de lună.

În furtună

Vântul turbat, pornit pe jaf,
Iar a iscat furtună.
E cerul negru, plin de praf,
Norii se-aprind și tună.

Se-apeacă pomii la pământ
Cu frunțile semețe.
Furtuna pare că i-a frânt,
Durerea să-i învețe.

Șerpi lungi de foc tot cad din cer,
Din zare până-n zare,
Se scurg către pământ și pier
Brăzdând văzduhul tare.

Pe câmp stă rătăcit un om,
Privind pierdut stihia.
Gândea că, poate sub un pom,
L-ar ocoli furia.

Dar nu s-a dus. A stat pe loc,
Ascuns sub pălărie,
Căci trece-n carul lui de foc
Bătrânul Sfânt Ilie.

A luminat și a trăsnit,
Vuind cu tot avântul,
Iar omu-n iarbă s-a trântit
Și-i una cu Pământul.

S-a nămolit, dar l-a spălat,
Cu apă, ploaia rece.
Pomu-i trăsnit. El ... a scăpat.
Furtuna, iat-o, trece !

N-a fost trăsnit. Avu noroc ?
Nu ! Totul are-un rost:
Sfântul Ilie e prooroc,
Iar omu-i ține post.

2003

Toamna aurie

Înaltă, visătoare, aurie
Toamna s-a ivit în deal, la vie.
Caldă și frumoasă ca o Primăvară,
De dragul ei au înflorit castanii iară.

Din dealuri, maiestoașă, când coboară
Beție de culori revarsă într-o doară.
Mai limpede și mai albastru, Cerul
Îi conturează în azur misterul.

Sus, în țării, în unghi se duc cocorii,
În câduri albe, leneș, plutesc norii...
Un vâl de abur și melancolie
Se lasă diafan peste câmpie.

Octombrie 1994

Plâng codrii...

Plâng codrii, căci frunza le cade sub poale
Pe negre poteci,
Plâng codrii, căci Iarna-și trimite spre vale
Sufălările reci.

C-o frunz-aurită – o lacrimă cade...
Covor ruginiu
Se-așterne. Vântul prin crengile goale
Urlă-n pustiu.

Plâng codrii... Izvorul sub stâncă suspină...
Pe Cerul de plumb,
Trec stoluri. Tristețea de ramuri se-anină
Cu jale oftând.

Octombrie 1956

Sfârșit de Toamnă

Vântul a trecut cu treabă
Printre tufe ruginite,
Le-a șoptit ceva în grabă
Și, plecând pe negândite,
Le-a lăsat nedumerite,
Gândurilor negre pradă.

Adierea-i răcoroasă
Frunzele-a înfiorat
Și se mișcă-n tufa deasă
Parcă Viața le-ar fi dat.
Stau grămadă-acum la sfat,
Cum pe Vânt pot să-l descoasă.

Dar ștregarul s-a întors,
Cu aripile deschise.
Și, lăsându-se în jos,
Ultima speranță stinse:
Peste Zarea-albastră-ntinse
Un covor de plumb lăptos.

Norii-ncep încet să cearnă
Din rezerva nesfârșită
A bătrânei Babă-Iarnă.
Vântul poartă pe aripă
Câte-o frunză ofilită
Pe Pământ încet s-aștearnă...

Noiembrie 1958

Noaptea Sfântului Andrei

Toamnă. Ploile mărunte
Vin în valuri dinspre munte.
Fire lungi din nouri trase,
Bat la geamuri și pe case.
Fire fine, lungi și reci
 Cad pe drumuri și poteci.

Vântul suflă, crengi îndoiaie,
Țesând pânză-n fir de ploaie
Haină pentru Sfânt-Andrei,
Prinsă-n brâu cu un curmei.
Câte-o frunză aurie
 Prinde-n pânza cenușie.

Stoluri negre, mari, de ciori
Văslesc iute printre nori,
Noaptea, parcă fugărită,
Peste zi vine grăbită,
Fluturând pe uliță
 Straie reci de burniță.

Se întinde peste Cer
Întuneric și mister.
Norii prind acum să cearnă
Primii soli trimiși de Iarnă,
Iar prin pomii din ogradă
 Zboară fluturi de zăpadă,
 Serbând, ca de obicei,
 Noaptea Sfântului Andrei.

1998

Armia Fulgilor de Nea

Armia Fulgilor de Nea,
Pornită ieri, în taină mare,
Imensă și strălucitoare,
Atacă iar Planeta mea.

Sus, Țara Norilor de plumb
S-a-ntins încet, umbrind tot Cerul,
Iar Soarele, cu tot misterul,
Acum e doar un palid bumb.

Sub Nori, un cârd imens de ciori
Vâslește croncănind spre Vest,
Fugind de Crivățul din Est,
De frigul ce le dă fiori.

Semeți, pe caii lor din Nori
Stau Viscol, Crivăț și Gerilă
Și suflă fulgii fără milă,
În zbor haotic, până-n Zori.

Văzduhu-i plin de fulgii reci
Ce-n valuri vin, cu tot avântul
Și cad acoperind Pământul,
Păduri, și case, și poteci.

Trimite fulgi cu dărnicie -
Dar, ea, secată de ninsoare,
Azi Țara Norilor ne pare
Că-i doar o pânză străvezie.

Ivit din nou, măritul Soare
Privește gânditor Pământul
Sclipind fantastic sub veșmântul -
Un dar al Țării de Ninsoare.

Armata Fulgilor de Nea,
Căzută jertfă ca ninsoare -
O jertfă binefăcătoare,
Din ape limpezi o vom bea!

noiembrie 2003

Fulg de Nea

Ieri, micuța Fulg de Nea,
Strănepoata Babei-Iarnă,
A-nceput din Cer să cearnă
Peste câmp, peste vâlcea,
Fulgi de Nea.

În văzduh e-o nebulie:
Vântul suflă, fulgii zboară,
Ba se suie, ba coboară,
Nori aleargă-n herghelie,
Până-n seară.

Străbunica Baba-Iarnă,
Năzdrăvană arătare,
Bântuind din zare-n zare,
Suflă strașnic printr-o goarnă
Scânteioare.

Moșul Viscol, crunt războinic,
Prin tulnice suflă ace
Care trec și prin cojoace:
Este un bătrân destoinic,
N-ai ce face!

De prin hornuri se înalță
Lungi fuioare străvezii,
Iar în orele târzii,
Unchiul Vifor când le-nhață,
 Să te ții!

Uriaş și înghețat,
Străbunicul Moș Gerilă
Și cu vărul Țurțurilă
Țurțuri lungi au agățat
 De șindrilă;

Pe la geamuri-flori de gheață;
Pe pomi-haine de hermină,
Alb covor peste grădină.
Fulgii zburdă plini de viață
 În lumină.

A Zăpezilor Crăiasă,
Strânsă-n haina de ninsoare,
Albă și strălucitoare,
Stă pe-a Cerului terasă
 Zâmbitoare.

Decembrie 1995

Moș Niculaie

Moș Niculaie a venit iar
S-aducă, simbolic, lucruri în dar.
Câteva bețe pentru Părinți
Să poată Copiii să-i țină cumiți.

Pentru Copii: ceva ionatane
Să crească zdraveni și fără fasoane.
Un pumn de nuci cu dulce miez,
Oricând în viață să aibă un crez.

Doar o cutie cu bun compot
Să știe ca frații să-mpartă tot.
Apoi le lasă și o revistă,
Cu o copertă cam fantezistă.

Într-însa Copiii să afle secretul,
Că-ncetul cu-ncetul se face oțetul...
Spre Facultate – trepte se urcă,
Încet și sigur, numai prin muncă.

....Și dacă Moșul ceva a uitat,
De cheltuială bănuți a lăsat.

Moș Niculaie, simpatic și bun,
Pornește în noapte, singur la drum.
În Anul ce vine, el speră iar,
S-aducă, simbolic, lucruri în dar.

6 Decembrie 1985

Noaptea de Moș Ajun

E miezul nopții și e Pace,
Precum în Cer și pre Pământ.
Nu mai suflă nici un vânt.
Doar lucrarea Lui și-o face
Duhul Sfânt.

La un cântec de Cocoș
Și-o bătaie de aripă,
În văzduh se înfiripă
Chipul blând al unui Moș
Care lunecă-ntr-o clipă
Printr-un coș.

1985

Daruri de Crăciun

Moș Crăciun Barbă – Bălaie
A venit, iată, din nou..
Lui Mihai – halat de baie
I-a adus acum cadou

Pentru Neli – căciuliță
Și fularul asortat,
Iar lui Cristi o ghetuță
Numai bună de-ncălțat.

Pijamaua-i pentru Mama:
Caldă, largă, de finet,
A făcut,, de bună seamă,
Comandă prin internet.

Tata a primit cadou
Un computer și-un stilou:
Noi formule să creeze
Și apoi să le semneze.

Nici pe pisicuța Oana
N-a uitat drăguțul Moș
Acum are romulana,
Din nuiele, strașnic coș.

Cum stătea pe gânduri, el,
Moșul și-a adus aminte
De-un căluț cu clopoțel
Pentru Albert cel cuminte

Nimenea să nu se culce,
Căci sub brad mai e prezent
Un cadou frumos și dulceață
De la firma EXCELENT !

1985

Bucurii de Iarnă

Ninge ! E o feerie!
Fulgi albi, uşori, purtaţi de Vânt,
Sunt prinşi în dans de Vijelie,
S-au zboară lin către Pământ.

Privind acum la ei prin geam,
Cum ţes pe jos un alb covor,
Mi-aduc aminte cum fugeam,
Desculţi, să prindem fulgi din zbor...

.....
Văd clar în Timp, ca într-un joc,
Cum râde sub mustaţă Tata,
Căci tălpile ne luau foc...
Nu-i bai, căci ceaiul este gata

Şi înteteşte focul Mama.
Dar...fornăie în grajd cârlanul
Şi noi, Copiii, ne dăm seama
Că visul ce-am visat tot anul

Pe cale e să se-mplinească:
Vezi, sania-n şopron aşteaptă
Şi o plimbare-mpărătească,
Prin fulgii albi, spre noi se-ndreaptă.

Cu sfinte zâmbete pe faţă
Stăm toţi în sanie grămadă.
Înhăiburaţi, sub flori de gheaţă,
Porniţi în albă cruciadă.

Aleargă Roibul către zarea
Unde domnește, aprig, Vântul
Ce-și cântă printre pomi cântarea
Și-ngroapă sub nămeți Pământul.

" -Diii..." zboară mînzul ca săgeata
De ne-a albit de tot ninsoarea,
Un Moș Crăciun ne pare Tata,
Ce ne-a adus în dar plimbarea.

Când Roibului o vorbă-i spune,
Își sună Roibul zurgălăii,
Și ca-n poveștile cu Zâne
Zmei zboară pe deasupra văii.

Se prind în joc cu noi, cu mînzul
Și toți uităm că Vremea trece
Și că sărac ne-a fost azi prînzul.
Atât de bine se petrece!

.....
Dar Vântul suflă, nu mai tace
Se-ntunecă Pădurea, zarea.
Fulgii pufoși - acum sunt ace:
E timpul să-ncheiem plimbarea!

Coboară Pacea peste Lume
Și Roibul zboară către casă
La ieslea cu grăunțe bune,
Căci Noaptea peste sat se lasă...

Acasă, ne așteaptă Mama
Ca pe eroii din povestea
Cu Făt-Frumos și Cosânzeana.
Iar noi, vrăjiți, îi ducem vestea:

“- Există un Tărâm de basme,
La nici doi pași de Casa noastră,
Cu Zâne, vifor și fantasme !
Îl poți vedea de pe fereastră!”

Zâmbește Lampa în odaie,
Trosnește-n sobă, vesel, Focul,
Cartofii sfârâie-n tigaie,
Iar noi... ne povestim Norocul

Dând ochii roată prin odaie
După măsuța-n trei picioare
Pe care râde Mămăliga,
Mai luminoasă ca un Soare.

Ne-a strâns în juru-i pe toți frații,
Cu Mama, Tata și Bunica,
Azi mai bogați ca toți bogații...
Și nu lipsește nici Pisica!

Iar Fericirea n-are nume,
Doar lacrimi au în ochi Părinții...
Se lasă Pacea peste Lume
Și treji rămân apoi doar Sfinții.

Pe căile bătute-n Astre,
Vin Îngerii să ne-nconjoare,
Veghind ca visurile noastre,
Ca fulgii albi, spre Cer să zboare.

Noiembrie 1994

Poiana Lunii

Moș Decembre ninge-ntr-una,
pus de-acum pe fapte mari,
Ticluind palate mândre
din zăpadă și cleștar.

În alb-verde, ca oștenii,
brazii tineri stau de strajă
La palatul ce în noapte
pare adormit sub vrajă.

Moș Decembre făurește
pod spre tânărul Ianuar,
Doritor să-i stângă mâna
noaptea-n Sfântul Calendar.

Blânda strângere de mână
e de fapt un vechi mesaj
După care, iată, Moșul
se retrage din peisaj...

Clinchet de cristal răsună
ca o muzică în noapte,
Brazilor începe Vântul
să le dea comenzi în șoapte.

Clătinând din vârfuri brazii
trag ca pe-o cortină norii.
Peste munți apare Luna,
iar pe scenă vin actorii.

Iepurașii vin de grabă
înșirați ca la paradă,

Lăsând urme-ntortocheate
în poiana cu zăpadă.

Vulpile în cojocel
albe, brune și roșcate
Mătură Poiana Lunii
cu cozile înfoiate.

Mormăie în blană Ursul
răscolit din hibernare:
Mai visează rugi de mure
stând prezent la adunare.

Lupii suri, în miez de noapte,
au lăsat ospățul tragic
Și cu ochii de jărătic
desenează cercul magic.

Veverițe chibzuite
lasă scorburi cu alune,
Fulgeră prin pomi zorite
și fac țurțurii să sune.

Ca un arc peste prăpăstii
proiectat în clar de lună
De prin codri și poiene
căprioarele se-adună.

Cerbul mândru poartă-n coarne
tron de aur și cleștar
Cu mers lin, să nu răstoarne,
pe măritul Prinț Ianuar.

Maiestos și plin de forță
prin poiană-l poartă roată
Cu Iubire și Speranță,
el supușii îi arată.

Peste Timp și peste Spațiu
Prințul face-un semn anume
Revărsând o dulce vrajă
peste toată-această lume:

Lumea altor lumi deschide
și se-mpacă slab cu tare,
Cercul ritual se-nchide
și dansează mic cu mare.

Așa-ncepe balul magic -
bal fantastic, cu jivine,
Lună, stele luminează
balul anului ce vine.

Se învârte peste veacuri
hora Vieții, dansul Firii
Simbol Timpului ce curge,
al morții, al nemuririi...

Noaptea Anului Nou
1983-1984 Predeal

Anul Nou

Anul Nou acuma
iar ne dă târcoale
Anunțat în noapte
cu focuri bengale.
Mii de artificii
bolta invadează
Rubine, smaralde
pe cer explodează.

Iată-l, trece pragul
dintre azi și mâine,
Cu brațele pline
de spice și pâine.
Din balconul casei
luminat de lună,
Îi pândesc sosire
cu-o urare bună.

Scârțâie zăpada
de sub pașii grei,
Tolba de pe umăr
are tot ce vrei:
Bucurii, speranțe,
vise ce-am avut,
Doruri ne-mplinite
în anul trecut.

1986-1987

PRIETENI DRAGI

Niță – Neghiniță

Anișoarei

La-nceput, el, Neghiniță,
Era doar un pui de mătă:
Negru și cu ochii verzi
Și-un șiret... cum rar mai vezi!

N-a trecut bine un an
Și s-a făcut un motan!!!
Nici urmă de Neghiniță:
Cu respect îi zic toți – Niță!

Dimineața-n grădiniță
Stă lungit printre răzoare.
„- Neața, vă salut dom`Niță,
Faceți o baie de Soare?”

L-îndrăgit întregul clan
Pe simpaticul motan.
Doar femeile, în taină,
Parcă-l văd... guler la haină.

Da-ntr-o zi, el, Neghiniță,
A născut doi pui de mătă:
Un negruț și un târcat,
Numai buni de mângâiat.

Toți copiii din ogradă
Au dat fuga ca să vadă
Minunea neîntâmpată
Cu motanul care...fată!

Fete vin cu lapte-n cană
Să-și crească guler de blană.
Niță puii și-i răsfață
Și râde pe sub mustață.

Vine-agale și Bunica
Ocărând de zor Pisica:
“- Ptiu, afurisit golan,
Erai mătă, nu motan!”

1978

Regina Furnicilor.

Lui Lică

Când eram eu mică, mică,
Mă jucam cu o furnică:
Cu un pai, o pietricică,
O frunză și-o florică

Cu micuțele picioare
De pe pai trece pe floare.
Dar, când vrea ca să coboare,
Hop ! și fratele mai mare.

Mai în glumă, mai în joacă,
Mă întrebă: -“ Ce-ar fi dacă
O arunc într-o băltoacă
Și furnica ta se-neacă ?”

Zburliță și-nfuriată
M-am zborșit la el odată
Și i-am spus că, de nu pleacă,
Îl arunc eu în băltoacă.

L-am lăsat pe frățior
Țopăind într-un picior
Și strigând că nu-i e frică
De-o fetiță și-o furnică.

Nu i-am dat atenție,
Căci n-aveam intenție
Să mă cert cu Pierde-Vară
Când e-așa frumos afară.

Eu știam că în grădină,
Lângă-un fir de usturoi,
E Castelul –Mușuroi,
Iar furnica mea-i Regină!

Și mi-am pus o rogojină
Lângă-o floare de sulfină,
Chiar sub mărul cel rotat,
Plin de flori și-nmiresmat.

Ore-n șir observ castelul
Și mă minunez de felul
Cum furnicile lucrează,
Din Zori, până se-nserează.

Construiesc tunele fine
Și-ncăperi pentru regine,
Duc grăunțe în cămară,
Scot gunoaiele afară.

.....

Moșaiam cu...grație,
Când, o delegație,
A stârnit senzație
Cu o invitație:

De la mândra lor Regină
Pentru Fata din Grădină:
Sunt chemată, așadar,
La un bal în furnicar.

Cu rochița mea pestriță,
Fără funde la codiță,
Uriasă cât un car,
Cum să-ncap în furnicar?

Ooo, dar e soluție!
Ba chiar rezoluție.
Căci apare într-o clipă
O exotică echipă:

Trei soldați disciplinați,
De colegii lor chemați,
Mă măsoară-n lung și-n lat
Și cu vrăji m-au descântat:

“ – Frunză aspră de urzică,
E prea mare, fă-o mică!
S-o rotim de subsuori
De cinci și-o sută de ori.
Din lungime - fă scurtime,
Din lățime fă-ngustime....”

Tot așa au murmurat
Până ce m-am micșorat:
Să mă vadă Mama, după,
Ar putea numai prin lupă!

Și m-au dus în furnicar
Cocoțată într-un car
Tras de șase furnicuțe
Și gătit cu panglicuțe.

Cavaleri și domnișoare,
Toți gătiți de sărbătoare,
Merg voioși spre sala mare
Unde balul e în floare.

Cu alaiul după mine,
Am ajuns și eu cu bine
În centrul salonului,
Chiar în fața tronului,

Unde mândra lor Regină
Strălucește în lumină
Cu priviri de diamante
Și purtările galante.

Cu respect și vorbe bune,
I-am făcut o plecăciune,
Mulțumind cu grație
Pentru invitație.

Ne-am zâmbit apoi complice
Cum fac două vechi amice.
Și, sărind ca la șotron,
Am ajuns cu ea pe tron.

Ne-am simțit așa de bine...
Parcă-am fost două regine:
Respectate, lăudate
Și la dansuri invitate.

Ne-am impus rangul și stilul,
Dansând polca și cadrilul.
Vizităm apoi Castelul -
Furnicar. Apoi, tunelul

Care leagă ca o sfoară
Lumea lor cu cea de-afară,
Unde-i floarea de sulfină,
Mărul și o rogojină.

În tunelul cu pricina,
Iar m-a descântat Regina:
 “- Frunză verde anghinare
 Este mică, fă-o mare!
 S-o rotim de subsuori
 De cinci și-o sută de ori.
 Din scurtime-fă lungime,
 E îngustă - dă-i lățime...”

Când m-a mângâiat pe păr,
M-am trezit dormind sub măr
Și-un pârlit de frățior
Țopăia într-un picior
Tot cântând că nu-i e frică
De-o fetiță și-o furnică.

Știți cum i-am închis eu gura?
Povestindu-i aventura
Cu palat și cu regină
De sub pomul din grădină.

O'Hara – pui de lup.

Ivonei

O'Hara n-are părul creț,
Dar cam dă iama prin coteț
A prins-o ieri, ascunsă-n șură,
Cu un cocoș baban în gură,
Mamaie-Grasa din Brănești:
„O'Haro, hoațo, de-astea-mi ești?”
Rosti Mamaie supărată.
Și-o fugări ograda toată
Cu bățul lung, cât o prăjină.

O'Hara însă...ce să vină?
Să-i dea găina-așa, plocon?
„N-o dau, Mamaie, zău, pardon,
Decât pe-o găscă sau curcan:
Cu fulgi cu tot – să aib-un an!”

Și-a pus Mamaie pumnii-n brâu,
Mâniei nu-i mai pune frâu:
“Golanco, te-am hrănit cinstit
Cu oase, ca pe-un hămesit
De lup ce ești. Și tu te-apuci
Ograda toată s-o îmbuci?”

Să vină Gabi să te ia:
Tu nu mai ești cățeaua mea!
Că doar pe el îl pupi și-l vrei.
Să-i faci o droaie de căței,

Tot lupi ca tine și-n balcon
Să îi lătrați la un ison,
Udați-i florile măiastre
Și din ghivece și din glastre.

Iar când sosește Primăvara,
Să mai poftești la noi, O'Hara!
Ies puii proaspeți din găoace
Și-or vrea cu tine să se joace!

Să-ți pui, frumoaso, pofta-n cui,
Că nu mai pupi tu nici un pui.
Doar mămăligă "Diplomat"
Și-un lanț la gât, solid legat!"

(Mamaie-n postul Paștelui,
O'Hara-n postul Câinelui,
Să li se facă silueta
Mai alungită, ca racheta!)

Epilog.

Sosește Gabi la Brănești:
"O'Hara, scumpo, unde ești?
Vino la Tata, pui de lup,
Pe zgardeluță să te pup."

O'Hara, vie, emotivă,
Îi spală fața cu salivă
Și-a încrustat, cu labe grele,
Iubirea-n haina lui de piele.

Se urcă Gabi în mașină,
O'Hara, lângă el, felină,
Privește-n sus cu ochi umani:
"Degeaba, ați rămas golani!"

Să n-aveți voi o vilișoară
Și-o curtică mărișoară,
Prinosul dragostei canine
Să mi-l revărs mai des spre tine!"

A dat încet, încet din coadă
Și, tristă, pleacă spre ogradă
Trăgând cu ochii spre odaie
Să vadă: unde e Mamaie?

Povestirile pisicuței Miți – Mau

Lui Mihai

Cine este Miți - Mau ?
Să mă prezint: sunt Miți-Mau
Și-n casa noastră fac ce vreau,
Căci mă răsfață mic cu mare:
Cristi, Mihai și Mama-mare.
Iar de Tataie...ce să spun?
În casa asta-i cel mai bun:

Mă mângâie, îmi face baie
Și mă provoacă la bătaie,
Ne fugărim prin toată casa
Până ce este gata masa.
Atunci, Mamaie strică jocul:
“La masă, bată-vă Norocul!”

Poftim la masă. Fiecare
O farfurie plină are.
A mea e bine garnisită:
Cărniță, oase, supă, pită
Termin rapid cu mestecatul
Și mă ocup cu cățărutul

În brațele vreunui domn,
Căci...toropită sunt de somn!
Un semn discret ce-nseamnă: “- Hai!”
Și sar în brațe la Mihai
Care mănâncă și bea ceai.
Îmi spăl boticul cu lăbuța,

Îmi lustruiesc apoi blănița,
Și, în sfârșit încep să torc.
Mă-nvăluie în valuri Somnul,
În vise îmi apare Domnul...
Apoi, încet mă ia Tataie
Și mă transportă în odaie

Să dorm pe canapeaua moale
Să n-am cumva dureri de șale.
-“Ce bine e să fii Pistică
Și să n-ai grijă de nimică”
Șoptesc duios bunicii mei.
O spun așa...dar, vezi, știi ei

Cât e de greu să fii Pistică:
Fragilă și așa de mică
Să lupți mereu pentru Iubire
Și hrană, casă, ocrotire...
Un lucru știe bine fata:
Nimic nu-ți pică-n dar, de-a gata!

5 iulie 1995

Cântecul prințesei Miți – Mau

lui Mihai

Sunt Miți – Mau
Pisic din flori,
Mă culc când vreau,
Mă scol în zori,

Mă spăl mereu
De mii de ori
Și apă beau
Din vas cu flori.

Când vreau să torc
Stau colăcel
Din gânduri storc
Un cântecel:

Sunt o fată, sunt o floare
Vrăjită de-o vrăjitoare
Că n-am fost ascultătoare
Și am stat prea mult la Soare.

Ochii mei-două smaralde,
Lasere cu raze calde.
Trupul plin de grație,
Salturi de senzație.

Urechile agere
Parcă-s două radare.
Nasul roz și gura mică,
Dinți, mustăți... ca de Pisică.

Ia priviți: blănița mea
Parcă e de catifea,
Pe spinare gri-tărcată,
Pe burtică alb-curată.

Lângă ochi, desen gingaș,
Parcă-s indian apaș.
Coadă lungă în vârful are
Sistem de semnalizare.

Botic alb. Dungi gri mărunte
Și steluță albă-n frunte,
Iar pe cap am coroniță,
De Prințesă - Ion-iță.

Dar când s-o-implini Sorocul,
Mi-o zâmbi din nou Norocul
Și-o să aibă-atunci Mihai
Prințesă cu păr bălai!

Miți la calculator

Lui Mitică

În casa asta, mic cu mare
Lucrează pe calculatoare:
Tataie, sigur, e ființa
Căsătorită cu Știința:
El publică în mari reviste
Articole avangardiste.

Când bate la calculator,
Îi sunt de mare ajutor:
Mă cuibăresc la el în poală
Ca să-l feresc de orice boală
(E cam sensibil la răceală!)

Mă uit cum bate el pe clape
Vreo virgulă să nu îi scape
Și să apară pe ecran
Greșeli hazlii, de guguman.

Din când în când eu dau cu laba
Pe clape, ca să meargă treaba
Mai repede și să apară,
Înșiruite ca pe sfoară,
Mulțimi de litere și semne...

Dar, oare, ce-ar putea să-nsemne?
Că nici Tataie nu pricepe
Ce scrie Miți când începe
Pe tastatură cățărata
Cu patru labe-n ritm să bată.

Pe maus azi l-am prins de coadă
Când se lăsa încet să cadă:
L-am alergat, l-am aiurit,
Cu gheare, dinți l-am smotocit
Și l-am mușcat, deoarece
Eu am crezut că-i șoarece !
Și-a apărut pe monitor
O simfonie de culori...

Mau și Finanțele

Lenei

Tușei Lena de la nouă
Îi tot ninge și-i tot plouă,
Căci la ei, la minister
Totul, totul e...Mister:

Ministerul de Finanțe
Nu mai are azi speranțe
Să-și constituie bugetul.
Deci, la modă e ...Ascetul

Dar când știi că se scurg banii,
Cum se scurg și șobolanii,
Prin canale subterane,
Cum să mai suporti, măi Fane?

Ei, și pentr-un strop de Soare,
Ia o pungă cu oscioare,
Se scoboară pân-la patru
(N-are bani nici timp de teatru).

Iar la patru, știe bine,
Că dă ochii-ntâi cu mine:
“Bună, Mau, aici erai?”
“Maaau!”, îi spun în dulce grai.

Și-o inund cu o lumină
Din făptura mea felină.
Tanti Lena-mi dă oscioare,
Eu o mângâi pe picioare

Cu boticul, cu codița
Și-o mai zgârii cu gheruța.
Ea se sperie și țipă
Și mă prinde de-o aripă.

Dar eu scap, sar până-n grindă,
Ea aleargă să mă prindă.
Eu îi trag din fustă ațe
Și-i aterizez în brațe.

Potolite amândouă,
Nu ne ninge, nu ne plouă.
Eu torc fire să țeș hanțe
Pentru cei de la Finanțe.
Și-am să prind toți șobolanii
Să nu mai dispară banii...

Tușa Lena-i optimistă:
Cum o să mai fie tristă?
Parcă iar e sărbătoare
Și zâmbește mândrul Soare.

Mau și Politica

Lui Costel

Unchiul Costel, de la Rompres,
Cu știri din China vine des.
Privesc la el cu ochii verzi,
Îi fac înguști și oblici: -“Vezi?
Știu că vorbești despre chinezi!”

Și iată-l că rămâne mut.
Eu, din codiță îl salut,
Îi zic și-un “Maaau” cu ton expert
Și, ca să fie lucru cert
Că-n toate suntem de acord,
Îi torc un ceas, cord lângă cord.

Surprins, rămâne nemișcat.
Apoi, șoptește-ngândurat:
-“Vorbește și-nțelege tot...
Să nu o dați la vreun netot!”

Și-așa, cu simț de artizan,
Mi-am mai făcut un partizan
Care susține că “am școală”
Privire – intelectuală,
Că mă comport în mod curent
Ca “mâță de apartament”
Și n-am ce căuta în curte,
Cu câinii răi și cu minți scurte.

POVESTILE LUI ALBERT

Floarea din fereastră

Râde-n fereastră
O floare-albastră.
Strop de lumină,
Zbor de albină -
Visuri de floare
Ce râde-n Soare...
Floare albastră -
Iubirea noastră...

Grădina mea

Asta e grădina mea
Și cultiv legume-n ea:
Roșioare, morcoviori,
Dovlecei, castraveciori.

Când îmi sap legumele
Mă ajută râmele
Și le udă blânda rouă
Noaptea când e Luna nouă.

Dar, când iese Luna plină,
Mă plimb țanțoș prin grădină
Tratând orice oaspete
Cu legume proaspete.
Fragede și minunate -
Un izvor de sănătate:

Roşioare, morcoviori,
Ardeiaşi, castraveciori,
Pentru noi şi pentru tine
Multe, multe vitamine!

Familia din livadă

Cine merge în livadă,
Nu se poate să nu vadă,
Înşiraţi lângă uluci,
Trei măreţi şi straşnici nuci:

Mijlociul, Nuc-Tătic
Are grijă de Cel Mic -
Al familiei odor.
Cel voinic e Nuc-Bunic

Şi şi-a prins în păr un nor.
Capul verde când îndoiaie
Norul scutură de ploaie.
Cu şiroaiele de apă
El familia-şi adapă.

Toamna-i bine să te duci
Căci toţi trei sunt plini de nuci
Şi le lasă ca să cadă
Pe covorul din livadă.

Ploaia torențială

Ploaia de vară
torencială
Cade din ceruri
pe verticală.

Fulgere scurte
cerul brăzdează
Tunete tună,
totul vibrează.

Plouă ca lumea -
ploi cu bolboace
Desculți, fug copiii
prin bălți să se joace.

Soarele îngândurat

Sus, pe cerul fără nor,
Soarele stă gânditor,
Chinuit de-o întrebare:
“- Ce e cu Pământul oare?
Două dealuri văd, surori:
Unul, plin cu pomi și flori,
Ciupercuțe, iarbă deasă,
Suculentă, mătăsoasă.
Iar pe dealul cel golaș
Numai iarbă de imaș !”

Observând că de mirare
Pierde timpul mândrul Soare,
Îi răspunde la-ntrebare
Chiar copacul cel mai mare:

“- Alelei, mărite Soare,
Noi aici avem izvoare
Ce au apa ca cristalul
Și adapă întreg dealul.
Dar vecinul se înmoaie
Doar cu apa de la ploaie! “

Lumina tricoloră

De 1 Decembrie

Azi e zi de sărbătoare
Ziua unui brav popor.
Iată, chiar și mândrul Soare
E-mbrăcat în tricolor.

Aurora dimineții
Salutând mărețul astru
Colorează răsăritul:
Roșu, galben și albastru.

Sub lumina tricoloră
Pe un plai stropit cu flori
Cresc copacii cât titanii
Și ROMÂNII nemuritori.

Munții Carpați

Vezi pe harta Țării mele
o potcoavă maronie,
Urma unui cal din basme
însemnată pe câmpie?

Știi tu, oare, că arată
lanțul munților cei falnici
Ce, cu fruntea luminată,
sunt ai Țării mele paznici?

Ei sunt Carpați,
munți fără număr,
Și stau ca frații,
umăr la umăr.

Munții cei strașnici

Munții cei strașnici
Măreți și falnici
Poartă pe umăr
Brazi fără număr.

Munții cei strașnici
Înalți și pașnici,
Giganți sub vrajă
Stau țării strajă.

Galeria din Bucegi

De la balcon, în depărtare,
Vezi, lanțul Munților Bucegi
Și încrustați în piatra tare
O galerie de moșnegi.

În Jepii Mari stă Moș Țugui
De vrei, timid, spre vârf să-l sui,
Tu, mic erou al nimănu,
Ajungi să dormi pe nasul lui.

Iar în Masivul Caraiman,
Vezi, stă veghind Moș Cremene,
E încrunțat și nins de ani
Și nimeni nu-i să-i semene!

O herghelie de cârlani
A-ncremenit sub ochii lui
Și turma cu cei trei ciobani
Săpata-n coasta muntelui.

Privind spre Cer, profund uman,
Pe culmea Caraiman-Bucșoiu
Se odihnește un Titan
Bătut de vânturi și de ploi.

Privind atent, vezi, înțelegi
Că ei nu sunt simpli moșnegi,
Ci mai degrabă falnici Regi,
Ocrotitori ai dreptei Legi.

Făt-Frumos Rază de Soare

Făt-Frumos, Rază de Soare,
Din văzduh înfiripat
Peste câmp, peste răzoare,
Rătăcea îngândurat.

Nimerit în lume nouă
Ziua-ntreagă-a colindat.
Pe frumoasa Bob de Rouă
O-ntâlni pe înserat.

În rochiță răcoroasă
Irizând în curcubeie,
Bob de Rouă stă sfioasă
Ziua bună ca să-i deie.

S-au plăcut din prima clipă.
Puri, sfioși ca doi copii,
Iar iubirea se-nfiripă
Caldă, tandră, printre vii.

Bob de Rouă

Bătrânul Soare, plin de prestanță
Privește scena de la distanță,
Uimit să vadă cum este jocul
În care apa va stinge focul.

Dar Bob de Rouă, un strop de apă,
Doar cu Iubire Raza adapă
Și-nvăpăiaza în aurore
Mulțimi de raze multicolore.

Soarele, hâtru, își râde-n barbă
Văzând mulțime de sori în iarbă.
Dar un suspin adânc îi scapă
Când aburi vede ieșind din apă.

Pe Bob de Rouă, scâldată-soare,
Iubirea mare în piept odoare.
În focul viu încet dispare,
Urcând ca abur drept către soare.

Iubirea mare, dogoritore,
Plânge acuma Rază de Soare.
Bătrânul tata de focu-i fierbe
Și zvârle-n spațiu flăcări si jerbe.

La mare

Făt-Frumos, Rază de Soare,
Astăzi s-a scăldat în Mare,
S-a culcat pe-a ei oglindă
Valul mării să-l cuprindă.

Legănat de-un val cuminte,
Răcorit, el ia aminte
Cum sub val viața palpită,
S-au dispăre-ntr-o clipită :

În văzduh țâșnesc delfini,
Jos pândesc flămânzi rechini,
Alge, pești, căluți de mare
Forfotesc la întâmplare.

Se agită-n marea mare
Jinduind un strop de Soare
Enigmatice ființe,
Reci s-au pline de dorințe.

Și pe Rază-l duce visul
De-a cutreiera abisul,
În Împărăția Mării,
Până la marginea Zării.

Rază de Soare și Norișor

Strălucitul Tată Soare –
Domn în Casa arzătoare
Și-a trimis din nou prin spații
Luminoasele vibrații.

Fiul său, Rază de Soare,
Hotărât, și-a dat cuvântul
Că pornind în Lumea Mare
Va cutreiera Pământul.

Ca o pasăre măiastră,
Spre planeta cea albastră,
A pornit cu-nflăcărare
Pe o undă călătoare.

Dar, vai, blondul călător
E oprit de-un pui de nor,
O făptură bucălată,
Leneșă și afânată.

Norișorul cel poznaș
Poartă ca un vaporeș,
Sub nutrița lui isteată,
Fulgi de Nea, Ace de Ghiață.

Supărat Rază de Soare
Că nu poate să coboare,
Deodată se avântă
Și pe Nor îl ia la trântă.

Fulgeră în Cer și Tună
Nori mari, negri se adună,
Dușul stropilor de ploaie
Curge spre Pământ și roaie.

Dar apare, iată, Vântul
Care colinda Pământul,
Mângâind și dând binețe.
Prin păduri și prin fânețe.

Vântul se avântă-n zbor
Tocmai sus la Norișor,
Alungând fiara bălaie
Cu toți stropii ei de ploaie.

Norișor treptat dispare,
Ca o ploaie trecătoare,
Și se duce cu toți verii
Să aducă umbra serii.

Luminos, Rază de Soare
Vede iarba la picioare
Cu mlădițe ce se-ndoaie
Înmuiate rău de ploaie.

Grijuliu, să nu le fiarbă,
Saltă firele de iarbă
Și aprinde printre plante
Mii și mii de diamante.

Cetatea din balcon

lui Cristi - cls. IV

Puștiului ce stă-n hamac,
Agățat într-un copac,
Mult îi place să citească
Și apoi să povestească
Pilde, povestiri și glume,
Întâmplări din altă lume
Cu prințese fără nume...

Dar, mai mult, mai mult din toate,
Lui îi place în cetate
Soldații să și-i așeze
Colo sus, pe metereze

Indienii stau de veghe
Câte unul la o leghe.
Pană Albă și Winnetoo
Sar la luptă cu stiletu.
Numai arcuri și săgeți
Arta luptei s-o înveți .
Old Shatterhand , privire trează,
Lângă un copac visează...

Sam, bătrânul cu perucă,
Tot mereu e pus pe ducă
Și-nvârtindu-și marea-i pușcă
Îi mai trage câte-o... dușcă!

Undeva, mai înspre vale,
Cei trei regi stau la taclale,
Bătălii noi pun la cale:
Lasери, arcuri și mâini goale
Tunuri, puști și chiar pistoale...
Numai armament modern –
Să faci lumea un...infern!

Se coboară noapte-adâncă...
Caii sforăie în luncă,
Focuri pâlpâie plăpânde
Și-n tăcerea nopții blânde,
Veacuri de istorie,
Adormite-n glorie,
Sforăie la unison
În cetatea din balcon..

Și, veghind de sus, în tihnă
Să nu strice-a lor odihnă,
Desfășoară-al vieții ghem
CRISTI – comandant suprem!

În copac

lui Mihai – cls. II

Școala? Merg ca pe roate!
Și înveți în ea de toate.
Dar... mai mult i-ar place lui
Să tot umble-n munți hai-hui,

Pe cărări, pe la izvoare,
Prin poiene cu mioare,
Pe sub brazi la ciupercuțe
Să te pierzi pe potecuțe....

Când i-i moale în picioare
Să se-ntind un pic la soare,
Să privească bolta-albastră
Din pădurea cea sihastră

Dar...nu vreau, nu pot să tac:
Cel mai bine e-n copac!
Cățărați, cum ies din casă,
Pauză - doar pentru masă.
Să visezi că zbori cu vântul,
Când privești din brad pământul.

Pășările trec mirate
Că li-s crengile-ocupate
Cu atâția “pășăroi”,
Câți se află-n brad la noi.!

ECOURI DIN „EPOCA DE AUR”

Decembrie

Un ochi pe față, unul pe dos...

Să nu uit boiaua și zahărul tos:
La ora șase să fiu în piață -
Tușa Ilina mi-aduce o rață,
Vreo zece ouă, brânză, smântână,
S-avem mâncare pe-o săptămână.

Un ochi pe dos, unul pe față...

Schimb în natură vom face la piață:
Ulei, zahăr, sare să-i dau azi și pâine
Și, poate, la doctor să merg cu ea mâine.
Se vaietă-ntr-una: "- Of, capul mă doare !"
Și taie cocenii pe frig și ninsoare.

Un ochi pe față, unul pe dos...

Astăzi afară e foarte frumos.
Soarele bălți și noroi poleiește,
Bătrânul Oraș, în sfârșit, azi sclipește.
Zâmbește și dânsul, cu fața la Soare,
Uitând că spre seară în beznă iar moare...

Un ochi pe dos, unul pe față...

La lumânare copiii învață,
Fac totul în grabă, cu mare viteză,
Învață, repetă, că mâine au teză!
Cristi citește adâncit în chimie,
Mihai, stors, se luptă cu o poezie.

Un ochi pe față, unul pe dos...

Cât vom mai merge cu capul în jos ?

Dimineața copiilor

Începând cu șapte dimineața
Copiii bucălați inundă piața.
Cu somnul încă-n piciorușele grăsuțe
Aleargă mărunțel pe lângă bunicuțe.

La vârsta fragedă ei trec la fapte
Și-atacă curajoși coada la lapte
Și-s cât pe-aci să sară din pantofi
Când sunt târâți la coadă la cartofi.

Sunt cozi solide, lungi și late
Și-aud ca-n vis rețete de bucate.
Da-ntre spanac și borș de lobodă
Bunica-i scapă mâna slobodă:

Și-un pepenaș pe piciorușe zdravene
Aleargă hotărât spre leagăne
Și-ntoarce spre bunică ochi căprui:
" - Nu vreau să stau la coadă și la pui!

N-ai spus secretul chiar matale
Că puii sunt crescuți cu chimicale?:
Mănânc cartofi, cuminte beau lăptic,
Dar vreau sa zbor si azi un pic!

(iulie 1985)

Plasă

lui Gabi

Februarie. Prin vânt și zloată
și fulguri nehotărâte,
M-am avântat cu sârg prin gloata
pe bulevarde mohorâte

Suflând în mâini, tot dau din coate
în magazinele ticsite
Și-ntreb și cat, doar poate, poate,
găsesc ceva pe negândite

Care-ar pute sa-ți placă ție,
un simbol mic, de ziua ta,
Sa-ți dea curaj și bărbăție
când grijile te-or căuta.

Și-am vrut întâi sa-ți iau cadou,
când cobora în valuri seara,
De la copii, un mic landou,
să plimbi caței de la O'Hara.

Mi-am amintit la timp că dânsa
te-a cam trișat, făcând figuri :
Când te vedea, făcea pe plânsa ...
și-acum sa plimbi doar corcitură ?

Și tot gândindu-mă la tine,
cătai mânuși necăptușite
Să poți să ții volanul bine
în escapade reușite...

Dar n-am găsit. ..Din mohair
am vrut să-ti cumpăr un fular
Să te mângâie cu-al său fir -
și-am căutat dar...în zadar.

Mi-am amintit că elixirul
ce poate să salveze totul,
Sa-noade sau sa rupă firul,
din morți sa scoale chiar si mortul,

E Vodka! Limpede-aurie,
iat-o sclipind în mii de ape,
Mai vie ca o apă vie,
la care toți vor sa se-adape.

Tronează sus, ca o regină,
pe o cutie de un metru
Ce-i plina cu bomboane fine.
Un telefon si-un cronometru
Pe loc, acasă, ne mai tine.

P.S.

De ne-ai vedea cum stăm strânși roată
De ziua ta, la noi acasă,
Iar,în pahare-i vodka toată,
Ca să uităm ca ne-ai dat PLASĂ!

Nu-i vina ta că Primăvara
Te trage,nu știu unde, așa...
Dar s-o-nțelegi și pe O'Hara
Că-și duce cum dorește Viața !

Și-acuma, pentru consolare,
Ți-am cumpărat un loz în plic,
Căci Viața este un loz mare,
Iar noi...ne vom distra un pic.

Chiar dacă nu câștigi mașină
(Noi îți dorim așa noroc)
Dar niște bani pentru benzina,
S-ar mai putea, că n-o fi FOC.

Prin Moscova, după cadouri...

Lenei

Doamna face-o deplasare
Chiar în Moscova cea mare
Și ...pătrunsă e de frica
Să nu-nghete. Mititica !

Nu-i vorba de-o halima,
Ci de ...russkaia zima!

Caută deci izmănuțe,
Plușate, cu danteluțe...
Dar găsi, printr-o minune,
O “ moarte de pasiune “ !

Hei, priviți-o, pe Arbat,
Alergând în lung și-n lat !

Înfruntând nămeți și ger,
Ia metroul cel din fier,
Moscova s-o vadă, toată,
Cât de lungă-i și de lată.

Cu metrourl sau pe jos -
Totu-i mare, grandios...

Troieniți de neaua albă,
Moscoviții merg în grabă.
Numai dânsa, cu mult spor,
Prinde fulgii albi din zbor.

Ia priviți-o: stă, suspină,
Cu ochii într-o vitrină.

Ce se vinde-n acest Dom ?
Vai ! Podoabe pentru pom!
Ghirlande strălucitoare
Cu miros de sărbătoare.

Dar, cu ruble-așa puține,
Rămân toate în vitrine...

Mii de stele de zăpadă
Veselă ar vrea s-o vadă
Și-o albesc cu-a lor ninsoare
Din cap, până la picioare,

Îi țes haină de hermină,
Să sclipească în lumină.

În sfârșit ! Iat-o, voioasă,
Printre noi - din nou acasă.
Și cu-ntreg batalionul
Serbează revelionul.

Să-i urăm cu tot elanul
Să mai meargă și la anul,
Cu bani mulți în buzunar
Să-și facă și ei un dar.

(1978-1979)

Cu plugușorul la...Costică.

Aho, aho, prieteni, frați
Stați puțin și ascultați
Un plugușor, o perlă mică,
Pentru cumătrul meu Costică .

Fizicianul – bucătar
În arta lui e plin de har :
Ori că-nvârte la clătite,
Ori că fabrică ferite,
Totul face cu știință
Și cu-ntreaga lui ființă.

Ciorba lui iese ... mortală,
S-o mănânci direct din oală!
Când prepară o piftie
Tremură de parcă-i vie.
Cârnații se-ncolăcesc –
Brâu la globul pământesc.
Și când bei la el un vin...
Simți că ți-a priit din plin!

Să-i urăm să ne trăiască,
Viața să ne-nveselească,
Feciorii voinici să-și crească,
Nevasta să și-o iubească,
Tot ce-nghite să-i priască,
Chelia să nu se-ntindă,
Chiar când anii or să-l ningă...

La anul și la mulți ani,
Scoate punga și dă bani!

(1978-1979)

Cu plugușorul la ...Costel.

Aho, aho, prieteni, frați,
Nu vă grăbiți și nu plecați!
Stați și-ascultați cu interes
Despre Costel din...Agerpres:

Stă Badea-al nostru și visează,
Ca orice om cu mîntea trează:
Ce-i Orientul Mijlociu?
Să fiu al naibii dacă știi!

N-am fost acolo nici odată
Dar vreau să merg măcar odată.
Căci ăștia, vezi, în Agenție,
Dureri de cap îmi tot dau mie.

Să-i văd, în viață cam ce fac?
S-au dat de mult jos din copac?
Cum ziarist să poți să fii,
Dacă nu vezi oamenii vii?

Când ești bolnav de ...telexită,
Vezi Orientul ca prin sită!

Hai, să-i urăm să-și lecuiască
Telexita cea rebelă
Și într-o țară arăbească
Să-nghită plov și cu franzelă,

Să-și poarte pașii prin moscheie,
Cântând versete din Coran,
Crezând că numai ele-s cheie
Să ai harem ca de sultan.

Și să-l vedem din nou acasă
Purtând pe cap măreț turban
Și povestindu-ne la masă
Din viața lui de musulman.
 La anul și la mulți ani!

Cu ... plugul la Mitică

Mulți savanți mai sunt în lume,
Cu nume sau cu renume,
Însă mulți, parcă anume,
 Au idei bune ca....glume!

Cu Mitică alta-i treaba,
N-o fi el savant degeaba:
Stă cu scaunul sub fund
Când Pământul cel rotund

Se învârte zi și noapte.
Și, cât numeri pân-la șapte,
Mintea-ncepe să lucreze,
Creierul să scânteieze.

Cifre, radicalii și
Bat la poarta minții lui,
Litere se-aliniază
Și-n formule se așează
Să descopere minunea
Cum e construită Lumea.

Și Pământul, inocent,
Poartă-n zborul lui prin spații
Visul de doctor docent
Răsărit din ecuații.
Și rotește cu mult zel
Visul premiului Nobel.

Să-i urăm să-și ia docența,
Să învingă oponenta
Zmeilor din Minister,
Să-i prefacă - terci și zer,

Să-l vedem director mare
(Cu tutun și cu răbdare)
Colo-n Dubna-ndepărtată
Lângă Maica-Volga lată,

La o masă să viseze
La cei ce-o să-l viziteze:
Frați, amici să-l bucure,
De ruble să-l scuture
Pe Directorul cu bani,
La anul și La mulți ani!

(1978-1979)

EU, pe cumpăna dintre ani

Când nu mai pot să...inventez,
Mă-ntind pe spate și visez...

1. De ce adesea omu-i trist?
E greu să fii tot optimist.
Când sticla-i jumătate goală,
Îți trebuie înaltă școală
S-o vezi pe jumătate plină,
Sclipindu-și harul în Lumină!

2. Ce-i mai frumos pe-acest Pământ?
Lanul legănat de vânt,
Ce înverzește până-n zare,
De viață plin și de mișcare.
(Dar ce folos, când este copt
Se duce totul la ...export!)

3. Ce e mai pur, înălțător?
Un singur porumbel în zbor,
Cu albul său strălucitor
Pe cerul fără nici un nor.
(Un gând fugar, amăgitor
Că ești și tu un călător...)

4. Ce e mai plin de încântare?
O fată care râde-n soare
La o căsuță cu pridvor
Și-ți umple inima de dor...
(Dar poate fata e iubită
Și...una-două...se mărită!)

5. Ce-mi strigă mintea optimistă?
Hei, Soră dragă, nu-mi fi tristă!
De ce tot uiți zestrea divină,
Acea scânteie de Lumină,
Ce-ți dă speranța cea mai mare:
Că ești și tu Nemuritoare?

6. Mai bine ieși de dimineață,
Să guști a Zorilor dulceață,
Să vezi căzând Lumina Lină
Peste toți pomii din grădină,
Să strigi cu Soarele în față:
„- Există Viața după Viață !”

1978-79, 2014

CUPRINS

PRINTRE STELE

Plecată de la Măgurele	3
În zori de zi	4
Imn Soarelui	5
Lecții de Astronomie	6
Intre Cer și Pământul	8
Leana	10
Furtună solară	13
Calul alb ivit în zori	14
Liber	15
Comoara	15
Plopul	18

COBOARĂ, DOAMNE !

Crucea de pe Caraiman	20
Ne este dor... ..	21
Coboară, Doamne!	22
Rugă (1)	23
Ruga (2)	24
Miracol	25

IUBIRE PURĂ

Ca o adiere	26
Iubesc... ..	28
Cântecul Iubirii	29
De-ai fi cu mine... ..	31
Neliniști	32
Iertare	33
Hei, Fulg de Nea!	34
Doi Fulgi de Nea	35
Iubirea noastră... ..	36
Nuntă în Cer	38

STUDENTIE, STUDENTIE...

Drumuri	40
Spre Măgurele	42
Examen la Nucleară	43
Fantezie de Vacanță	45
Biletul de Examen	46
Ce zi divină!	49
Tren	50
Pioniada	50

ANOTIMPURI

Primăvară, Primăvară	52
Semne de Primăvară	53
Furnica-Rica	54
Buburuza-Ruza	55
Greieraș-Ceteraș	56
Veverița-Rița	57
Mierlele	58
Zi de Vară	59
Concert pe lac	60
În furtună	61
Toamna aurie	62
Plâng codrii...	63
Sfârșit de Toamnă	64
Noaptea Sfântului Andrei	65
Armia Fulgilor de Nea	66
Fulg de Nea	67
Moș Niculaie	69
Noaptea de Moș Ajun	70
Daruri de Crăciun	70
Bucurii de Iarnă	72
Poiana Lunii	75
Anul Nou	78

PRIETENI DRAGI

Niță-Neghiniță	79
Regina Furnicilor	80
O'Hara - pui de lup	85

Povestirile pisicuței Miți-Mau	87
Cântecul prințesei Miți-Mau	89
Miți la calculator	91
Mau și Finanțele	92
Mau și Politica	94

POVEȘTILE LUI ALBERT

Floarea din fereastră	95
Grădina mea	95
Familia din livadă	96
Ploaia torențială	97
Soarele îngândurat	97
Lumina tricoloră	98
Munții Carpați	99
Munții cei strașnici	99
Galeria din Bucegi	100
Făt-Frumos Rază de Soare	101
Bob de Rouă	102
La mare	103
Rază de Soare și Norișor.....	104
Cetatea din balconul	106
În copac	108

ECOURI DIN “EPOCA DE AUR”

Decembrie	109
Dimineața copiilor	110
Plasă	111
Prin Moscova după cadouri... ..	113
Cu plugușorul la... Costică	115
Cu plugușorul la... Costel	116
Cu ... plugul la Mitică	117
EU, pe cumpăna dintre ani	119

EDITURA ACADEMIEI OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ DIN ROMÂNIA
Splaiul Independenței, nr. 54, sector 5, București
Tel.: (021) 314.74.91 / 031.1070.659 Fax: 021.314.75.39
Web: <http://www.aos.ro/editura/> e-mail: editura.aosr@gmail.com

Bun de tipar: 11.2014
Lucrarea conține 119 pagini
Tipografia Editurii Academiei Oamenilor de Știință din România